

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **J.B.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. OD 1218/15-5/67.1/15401/Rg,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 12. 2015, č. j. OD 1218/15-5/67.1/15401/Rg, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 9. 2015, č. j. MML131911/14/OD/Kzá. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 7. 7. 2014 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce uvedl, že žalovaný nereflektoval jeho odvolací důvody, konkrétně rozhodnutí krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. Podle žalobce i z dalších rozhodnutí stejného odvolacího orgánu (žalobce konkrétně označil a soudu

předložil obdobná rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, respektive ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) jasně vyplývá ustálená praxe tohoto odvolacího správního orgánu, který se zabývá způsobilostí jednotlivých podkladů (tj. rozhodnutí vydaných v blokových řízeních) a posuzuje, zda mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce poukázal na obdobný postup také u prvoinstančního správního orgánu - Městského úřadu Písek, jenž uvedený postup využil v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Z hlediska právní jistoty považoval žalobce za nepřiléhavé, aby jeden správní orgán rozhodoval právě popsaným způsobem, zatímco by správní orgán v jiné místní příslušnosti rozhodoval způsobem odlišným.

Následně žalobce uplatnil žalobní výtku směřující do nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů. Nesouhlasil se závěrem žalovaného jako odvolacího orgánu, že nemůže posuzovat jednotlivé podklady, přestože, jak uvedl dříve, je správní praxe odlišná. Žalovanému proto vytýkal, že jedinými důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od příslušných oddělení policie o spáchání přestupku, která však podle žalobce nemohou být dostatečným důkazem a mají být porovnána s předmětným rozhodnutím. Podle žalobce rozhodnutí v blokových řízeních série ■■■ č. bloku ■■■ a série ■■■ č. bloku ■■■ nesplňují ■■■ č. bloku ■■■ plyne dodržení zákonem stanovených požadavků podle rozsudku Nejvyššího správního soudu.

K tomuto žalobnímu bodu následně žaloba v obecné rovině rozvedla, za jakých okolností není pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobce identifikoval případy, kdy z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, upozornil na nepřípustnost použití zkratk, ze kterých nelze dostatečným způsobem seznat vytýkané jednání, kdy nestačí uvést zkratky ve vztahu k bezpečnostním pásům či ve vztahu k překročení nejvyšší povolené rychlosti. Také musí být z rozhodnutí zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo potvrzeno, že se přestupek stal na pozemní komunikaci, údaje musí být čitelné, srozumitelné a přehledné. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39.

K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uplatnil následující výhrady:

K pokutovému bloku ze dne 7. 7. 2014 žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, když v něm bylo uvedeno pouze „125c/1k“. Chybí v něm konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku, vyvstává proto pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku formou „pásy“ nezachycuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Chybí jednoznačné označení místa, kde k přestupku došlo, nebyla uvedena kilometráž. V kolonce pro vylíčení události je právní kvalifikace „§ 6/1a) z.č. 361/2000 Sb.“, když správně mělo být uvedeno § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

V pokutovém bloku ze dne 18. 7. 2013 je rovněž obsažena chybná právní kvalifikace, byl obsažen jen údaj „125c/1f4“. Žalobce opět namítal, že v pokutovém bloku chybí konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku, vyvstává proto pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího

v blokovém řízení, nebyla uvedena kilometráž ani místo spáchání přestupku. Popis skutku ve formě „rychlost“ nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Nebyla uvedena žádná právní kvalifikace, když správně mělo pravděpodobně být uvedeno § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Obdobné výtky žalobce uplatnil proti údajům na pokutovém bloku ze dne 5. 3. 2012. I na něm byla obsažena chybná právní kvalifikace, neboť byl obsažen jen údaj „125c/1f4“. Žalobce opět namítal, že v pokutových blocích chybí konkrétní místo, aby bylo možné určit, zda k přestupku došlo na místě veřejně přístupném či soukromém pozemku, vyvstává proto pochybnost o věcné příslušnosti orgánu rozhodujícího v blokovém řízení. Popis skutku ve formátu „RJ“ nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Znovu žalobce namítal, že v kolonce pro vylíčení události nebyla uvedena žádná právní kvalifikace, když správně mělo pravděpodobně být uvedeno § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení, které žalobce vyčísлил na částku 10 800 Kč.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný odvolal na napadené rozhodnutí. Dále poznamenal, že v případech, kdy je účastník zastoupen stejným právním zástupcem, kterým byl žalobce zastoupen v odvolacím řízení, je vždy podáno blanketní odvolání, k výzvě k doplnění jsou doplněny jen obecné, nekonkrétní, mnohdy nesouvisející výtky. Žalovaný se dostatečně zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, zabýval se i oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalobcem předložená kopie rozhodnutí jiného krajského úřadu se týkala jiného případu a žalovaný se k němu v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil. Dodal, že žaloba je zčásti stejná s tou, kterou podepsaný soud projednává pod sp. zn. 59 A 64/2015, 59 A 68/2015 či 59 A 69/2015. K jednotlivým výhradám žalobce proti obsahu pokutových bloků žalovaný uvedl, že pokutové bloky spolu s oznámeními o spáchaných přestupcích byly dostatečnými podklady pro záznam bodů v rámci bodového hodnocení řidičů a žalobcovy námitky nejsou důvodné. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Dle výpisu z bodového hodnocení řidiče žalobce dosáhl 12 bodů na základě těchto přestupků:

- 1) ze dne 25. 9. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;
- 2) ze dne 7. 7. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 3 body;
- 3) ze dne 18. 7. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body;

- 4) ze dne 15. 5. 2012 za trestný čin dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za který bylo zaznamenáno 7 bodů;
5) ze dne 5. 3. 2012 za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly zaznamenány 2 body.

Žalobce podal dne 17. 7. 2014 námitky do oznámení správního orgánu I. stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

Správní orgán I. stupně měl k dispozici jednotlivá oznámení o uložení pokut v blokových řízeních, která se týkala přestupků specifikovaných shora. K nim byly vyžádány ověřené kopie pokutových bloků.

V průběhu řízení nedošlo k vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, kterým by byla jakkoli dotčena vydaná rozhodnutí o uložení blokových pokut.

Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015, č. j. MML131911/14/OD/Kzá, byly žalobcovy námitky proti záznamu bodů jako neodůvodněné zamítnuty a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 7. 7. 2014 potvrzen. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí označil oznámení o přestupcích, ze kterých při záznamu bodů do registru řidičů vycházel. Dále uvedl, že si vyžádal i pokutové bloky, které konkrétně označil. Konstatoval, že záznamy byly provedeny bezchybně.

Blanketní odvolání žalobce doplnil k výzvě správního orgánu I. stupně. Obecné odvolací námitky směřovaly do přesvědčivosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí, z tohoto pohledu podle žalobce nebyly naplněny požadavky pro řádný zápis právních norem, žalobce v tomto směru zmiňoval střídání zkratk vztahujících se k zákonu o silničním provozu. Dále obecně popisoval, jak má být v řízení o námitkách postupováno a jaké náležitosti musí splňovat pokutové bloky, především obecně brojil proti používání zkratk ohledně jednotlivých skutkových podstat přestupků. Odvolání zmínilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49928/2014, které se nezpůsobilo podkladů pro záznam do registru řidičů týkalo. Jednalo se v podstatě o formulářově uplatněné obecné odvolání shodného znění podávané žalobci, pokud byli v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zastoupeni advokátní kanceláři, která zastupovala v daném případě i žalobce.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u každého z přestupků dokladoval jak jednotlivá oznámení o uložení pokuty, tak samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zajištěny kopie pokutových bloků, které splňují požadavky dle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, sp. zn. 9 As 2/2011. Zdůraznil, že v daném řízení není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale jen to, zda pro záznam bodů existují relevantní podklady a zda byl počet bodů zaznamenán v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 96/2008-44. Námitky směřující proti vyplnění pokutových bloků označil za obecné, nikoli podané na konkrétní případ. Na

podporu svých závěrů žalovaný ocitoval část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014-39, ze které plynou specifika blokového řízení a možnost využití zkratk ve vztahu k identifikaci přestupkového jednání a jeho kvalifikace. Žalovaný odmítl vzít v potaz rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, které je zřejmě s citovaným rozsudkem v rozporu.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná ve věci námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: *„Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“* V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověřil, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečnostem uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne

12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

První žalobní bod, který se týká nereflektování odvolacích důvodů, v podstatě kopíruje žalobní námitky uplatněné již v žalobách projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 34/2015, sp. zn. 59 A 64/2015 či 59 A 68/2015 nebo 59 A 78/2015. Žaloba v tomto směru neobsahovala žádné žalobní výhrady, které by žalobcův případ individualizovaly a směřovaly do konkrétních částí napadeného rozhodnutí žalovaného a opomenutí konkrétních odvolacích námitek.

K uplatněnému žalobnímu bodu soud shodně jako v předchozích rozhodnutích v shora označených věcech uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námitky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobce, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicitně* vypořádá.

Žalobce se odvoláním, včetně odkazu na dokládanou kopii rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, bránil prvostupňovému rozhodnutí v obecné rovině, aniž by upřesnil, jaký vztah má mít jím předložené rozhodnutí jiného správního orgánu, týkající se jiného účastníka řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, jiných pravomocných rozhodnutí, k projednávanému případu žalobce, a jaké konkrétní vady a kterých rozhodnutí, resp. pokutových bloků mají být v této souvislosti žalovaným reflektovány. Je to právě individualizace a jasná specifikace odvolacích námitek ze strany účastníka řízení, která zakládá odvolacímu správnímu orgánu povinnost na konkrétní námitky, výhrady a odkazy konkrétně reagovat. Nejsou-li námitky dostatečným způsobem specifikovány, pak postačí vypořádat se s obecnými námitkami způsobem, u kterého nejsou pochybnosti, že v obecné rovině odvolací správní orgán napadené rozhodnutí přezkoumal. Plně postačovalo, pokud za daných okolností z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se žalovaný s náhledem a rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neztotožňuje.

Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, řádně odůvodněné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími námitkami žalobce dostatečným a srozumitelným způsobem, který reflektoval naprosto obecnou povahu podaného odvolání. Z rozhodnutí vyplývá, že se náležitostmi rozhodnutí a pokutových bloků žalovaný zabýval. Větší obecnost a stručnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného plně odpovídá již shora zmíněnému charakteru odvolacích námitek. Protože žalobce neuplatnil žádné konkrétní důvody, které by mohly zpochybnit vydané jednotlivé pokutové bloky a v návaznosti na ně vydaná oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení jako řádné podklady pro záznam bodů (nezpochybňoval konkrétní údaje na pokutových blocích, nepoukazoval na okolnosti jejich vydání, nezpochybňoval svoje podpisy na nich, a tedy ani právní moc rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, neuváděl žádné skutečnosti, které by

důvodně nasvědčovaly tomu, že daný přestupek nespáchal), neobjevily se ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné konkrétnosti. V žádném případě ale nelze dospět k závěru, že žalovaný na odvolací důvody nereflektoval a jednotlivými rozhodnutími, na jejichž základě byl příslušný počet bodů žalobci do registru řidičů zaznamenán, se nezabýval.

Odvolává-li se žalobce v žalobě znovu na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, jakož i na další rozhodnutí tohoto správního orgánu a rozhodnutí Městského úřadu Písek, která soudu spolu s kopiemi pokutových bloků jiných řidičů než žalobce předložil, pak soud uvádí, že nepovažoval za potřebné se jimi zabývat pro účely posouzení žalobních námitek. Žalobce nenavrhoval těmito listinami doplnit dokazování, neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

Další částí žaloby žalobce brojí (*pozn. soudu* opět shodně jako v žalobách podaných stejným právním zástupcem v již dříve projednávaných věcech) v obecné rovině proti nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. S tezemi, které žalobce ve vztahu k rozhodnutím o přestupcích a rozhodnutí vydaných v blokovém řízení soudu přdestřel, lze v obecné rovině souhlasit. Je-li podkladem pro záznam bodů pravomocné rozhodnutí správního orgánu o přestupku [ve smyslu ve smyslu § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], správní orgán již nepřezkoumává jeho správnost a zákonnost či dokonce kvalifikaci skutku, jak už bylo řečeno v úvodní části argumentace soudu, ale soustředí se k vzneseným námitkám na to, zda jde o řádný podklad pro záznam, zda byl zaznamenán správný počet bodů. Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Teprve v dalším žalobním bodu žalobce uvádí konkrétní výhrady vůči pokutovým blokům, které ovšem v řízení o námitkách takovýmto způsobem neuplatnil. Soud zdůrazňuje, že žalobce tak činí, aniž by zároveň správním orgánům rozhodujícím v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů vytýkal, že záznam bodů byl nesprávný, přestupků se nedopustil, s vydáním pokutových bloků nesouhlasil, nepodepsal je, apod.

Právní kvalifikaci jednání v pokutovém bloku ze dne 7. 7. 2014 učiněnou prostřednictvím údaje „125c/1/k zák. č. 361/2000 Sb.“ považuje soud za dostatečnou, nikoli vadnou. Jde o jednoznačný odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Spolu s odkazem na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (soud musí žalobci

oponovat, že zkratka užitá k označení uvedeného ustanovení by byla nesrozumitelná), podle kterého je povinností řidiče motorového vozidla být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu, a popisem jednání slovy „řídil MV ■■■ a za jízdy nebyl připoután“ je pokutový blok co do popisu přestupkového jednání a právní kvalifikace řádným rozhodnutím o přestupku. I místo přestupkového jednání je dostatečně určité a ve spojení s popisem jednání žalobce skutek dostatečně individualizuje. Pokud se žalobce zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě žalobce nebránil (což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích), nebyl důvod místo spáchání přestupku popisovat podrobněji, než bylo učiněno, pokud nebylo sporu o tom, že šlo o porušení povinnosti při provozu na pozemních komunikacích.

I pokutový blok ze dne 18. 7. 2013 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Podle uvedeného ustanovení se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemní komunikaci při řízení motorového vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Odkaz na citované ustanovení spolu s uvedením naměřené rychlosti „50/64“ postačuje k individualizaci žalobcova protiprávního jednání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. Nedostatkem, pro který by bylo nutno na předmětný pokutový blok hledět tak, že nepostačuje k záznamu bodů do registru řidičů, není ani neuvedení názvu obce v části pokutového bloku, kde má být přestupkové jednání popsáno. V této části byla sice uvedena pouze ulice ■■■, ovšem ve spojení s označením místa ■■■ jako místa, kde byl pokutový blok žalobci vystaven, je místo spáchání přestupku jednoznačně určeno. Vzhledem k tomu, že na pokutovém bloku bylo slovně popsáno protiprávní jednání žalobce slovy „překročení rychlosti“, je z připojené právní kvalifikace přestupku odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který se týká překročení nevyšší povolení rychlosti, spolu s uvedením údaje o naměřené rychlosti „50/64“, jednání žalobce dostatečně zachyceno ve smyslu § 85 odst. 4 zákona o přestupcích.

Obdobně i pokutový blok ze dne 5. 3. 2012 soud považuje za dostatečně určitý. Z uvedené zkratky právní kvalifikace je nade vše zřejmé, že žalobcovo jednání bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Podle uvedeného ustanovení se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemní komunikaci při řízení motorového vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Odkaz na citované ustanovení spolu s uvedením naměřené rychlosti „50/69/66“ postačuje k individualizaci žalobcova protiprávního jednání tak, aby nemohlo být zaměněno s jiným skutkem, a jeho právní kvalifikaci. Také určení místa spáchání přestupku soud považuje za dostatečně určité, neboť na pokutovém bloku je popsáno místo přestupkového jednání „■■■, směr ■■■, ■■■“, je tedy určena konkrétní ulice v Praze, na níž došlo ke spáchání přestupku. Vzhledem k tomu, že na pokutovém bloku bylo slovně popsáno protiprávní jednání žalobce slovy „překročení rychlosti“, je z připojené právní kvalifikace přestupku odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který se týká překročení nevyšší povolení rychlosti, spolu s uvedením údaje o naměřené rychlosti „50/69/66“ jednání žalobce dostatečně zachyceno ve smyslu § 85 odst. 4 zákona o přestupcích.

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobce namítal, byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů. Protože, jak soud odůvodnil ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům, ve vydaných pokutových blocích bylo vždy řádně uvedeno, za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, nemohla vzniknout pochybnost o věcné příslušnosti orgánů policie, resp. obecní policie přestupky žalobce v blokovém řízení projednat. Nelze dospět k závěru, že by správní orgány postupovaly při vyřízení námitek nezákonně.

V. Závěr soudu a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. července 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu